

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2 van 8 juni 2007 in de
zaak Xlle kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 8 juni 2007 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van "de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken van 6 juni 2007 tot repatriëring van betrokkene naar Griekenland op vrijdag 8 juni 2007, met vlucht SN3245, vertrek te Brussel om 9.35 en aankomst te Athene om 13.50 uur en de impliciete weigering van het verzoek om machtiging tot verblijf dat namens de verzoekende partij overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 op 26 februari 2007 werd ingediend.", en tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

Gezien hetzelfde verzoekschrift waarin de vernietiging van dezelfde beslissing wordt gevorderd.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2007 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 juni 2007 om 10 uur 00.

Gehoord het verslag van de eerste voorzitter, G. DEBERSAQUES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VANHEULE en advocaat P. MEULEMANS, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De verzoekende partij vordert in eenzelfde verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van "de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken van 6 juni 2007 tot repatriëring van betrokkene naar Griekenland op vrijdag 8 juni 2007, met vlucht SN3245, vertrek te Brussel om 9.35 en aankomst te Athene om 13.50 uur en de impliciete weigering van het verzoek om machtiging tot verblijf dat namens de verzoekende partij overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 op 26 februari 2007 werd ingediend." In fine van hetzelfde verzoekschrift vraagt de verzoekende partij het bevelen van een voorlopige maatregel.

2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij naar België is teruggereisd en op 7 februari 2007 een nieuwe asielaanvraag indiende. Ten aanzien van de verzoekende partij werd op 23 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) genomen en hem ter kennis gebracht. Ter terechtzitting werd door de partijen bevestigd dat de verzoekende partij geen beroep tot nietigverklaring van deze beslissing bij de toen bevoegde Raad van State heeft ingediend. Gelijktijdig werd een beslissing genomen tot het vasthouden van de verzoekende partij in een welbepaalde plaats. Onderwijl had de verzoekende partij op 26 februari 2007 een verzoek "overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet" ingediend. Na blijkbaar verschillende pogingen tot repatriëring te hebben ondernomen, bepaalt op 6 juni 2007 de gemachtigde ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken in een nota aan T-Dienst VDNL een nieuwe repatriëring van de verzoekende partij op 8 juni 2007 met als bestemming Athene. Dit is de thans bestreden handeling.

3.1. Luidens artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak, bij wijze van arrest, als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Luidens artikel 39/82, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, kan de Raad, wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, § 1, eerste lid, als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de wet van 15 december 1980 werd ingevoegd, blijkt dat deze annulatie- en schorsingsbevoegdheid dezelfde inhoud en draagwijdte hebben als die van de Raad van State, "zodat het volstaat daar naar te verwijzen" (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 18; zie in dezelfde zin wat de vordering tot schorsing betreft, *Ibid.* 137). Prima facie mag hieruit worden besloten dat de annulatie- en schorsingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dezelfde draagwijdte heeft als het beroep tot nietigverklaring bedoeld in artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en als de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 17 van dezelfde wetten.

Uit het voorgaande volgt aldus dat, om ontvankelijk te zijn, de verzoekende partij een belang dient te hebben bij de vernietiging en bij de vordering tot schorsing van de

tenuitvoerlegging van de bestreden akte. Dit houdt onder meer in dat de gevorderde schorsing nog een nuttig effect kan sorteren.

De verwerende partij werpt ter zake terecht bij exceptie op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de schorsing van de bestreden handeling. Een eventuele schorsing van deze belet immers niet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van de hiervoor aangehaalde definitief geworden beslissing van 23 maart 2007 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de verzoekende partij naliel een beroep tot nietigverklaring in te dienen van deze beslissing, is dit bevel om het grondgebied te verlaten thans definitief geworden en kan het steeds door de minister worden uitgevoerd. De verzoekende partij zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vordering tot schorsing kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren (cf. in dezelfde zin : R.v.St., nr. 169.771, 4 april 2007; R.v.St., nr. 171.305, 21 mei 2007). Het door de verzoekende partij ter terechtzitting aangevoerde argument dat de bestreden handeling tot doel heeft rechtstreeks het aanhangige beroep bij de Kamer voor Invrijheidsstelling inzake de vrijheidsberovende maatregel te doorkruisen, heeft niet tot gevolg - mocht dit gegrond zijn - dat de vordering hierdoor een nuttig effect verwerft. Het niet bestreden bevel van 23 maart 2007 en de hiervoor aangehaalde daar uit voortvloeiende rechtsgevolgen blijven immers hoe dan ook staande. Tot slot is de door verzoekende partij ter terechtzitting aangehaalde opmerking dat artikel 13 E.V.R.M. een daadwerkelijke rechtsbescherming eist, eigen aan elk jurisdictioneel beroep, maar houdt deze eis op zich niet in dat de verzoekende partij hierdoor een belang heeft bij een beroep ongeacht welke handeling.

De aangevoerde exceptie wordt in deze stand van het geding aangenomen en de vordering tot schorsing is om die reden alleen al niet ontvankelijk.

3.2. Daarnaast moet een beroep tot nietigverklaring - en derhalve de vordering tot schorsing als accessorium van dit beroep - krachtens de artikelen 39/2, § 2, 39/82, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Voor het begrip "beslissing" moet, luidens de wetsgeschiedenis van deze bepaling, teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 93).

Onder beslissing of bestuurshandeling dient derhalve te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, m.a.w. waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk en rechtstreeks nadeel berokkent aan de verzoekende partij (Zie R.v.St., nr. 138.587, 17 december 2004; *Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 93).

Zoals uit hetgeen voorafgaat (*supra*, pt. 2) blijkt, weet de verzoekende partij sinds de kennisgeving van de hiervoor aangehaalde beslissing van 23 maart 2007 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dat uitvoering kan worden gegeven aan deze definitieve beslissing. De bestreden handeling, die zich beperkt tot de loutere vaststelling van de datum, het uur en de bestemming, is op het eerste gezicht geen (nieuwe) beslissing in de zin als hiervoor bepaald, maar een louter materiële uitvoeringsbepaling van de vroegere beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijke uitvoeringshandeling is geen aanvechtbare rechtshandeling (R.v.St., nr. 150.998, 7 november 2005).

De verzoekende partij stelt dat deze "beslissing" de "impliciete weigering van het verzoek om machtiging tot verblijf" inhoudt en om die reden wel een aanvechtbare rechtshandeling zou zijn. Zij verzuimt evenwel ter zake uiteen te zetten waarom dit te dezen het geval zou zijn. Dit klemmt des te meer daar ter terechtzitting de verwerende partij stelt dat over deze aanvraag nog geen beslissing is genomen en dat, mocht het bestuur al een impliciete weigering ter zake hebben genomen, die veeleer vervat zou liggen in de niet-bestreden beslissing van 23 maart 2007. De verzoekende partij zet niet uiteen waarom de thans bestreden beslissing en niet het eerder op 23 maart 2007 genomen bevel een impliciete weigering inhoudt van het verzoek om machtiging. Ook de overgelegde stukken doen niet besluiten dat bij het nemen van de thans bestreden handeling "impliciet" uitspraak werd gedaan over de aanhangige aanvraag. In deze stand van het geding en gelet op het prima facie karakter van het onderzoek in het raam van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, kan worden aangenomen dat de thans bestreden uitvoeringsmaatregel van een eerder verleend bevel om het grondgebied te verlaten, geen afwijzende beslissing lijkt in te houden over een niet-opshortende aanvraag waarop het bestuur verplicht is te beschikken. De bestreden handeling is derhalve prima facie niet vatbaar ratione materiae voor een beroep tot nietigverklaring en derhalve ook niet voor een vordering tot schorsing.

De exceptie van de verwerende partij wordt in deze stand van het geding aangenomen en de vordering tot schorsing is om deze reden alleen al niet ontvankelijk.

3.3. De vordering tot schorsing is derhalve niet ontvankelijk.

4. In zoverre het beroep (in ondergeschikte orde) strekt tot het bevelen van een voorlopige maatregel, is deze vordering niet overeenkomstig artikel 44, eerste lid, van het procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) - dat een overname is van artikel 9, eerste lid, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Verslag aan de Koning bij het PR RvV, *B.S.* 28 december 2006, ed. 4, 75.390) - ingediend bij afzonderlijk verzoekschrift. De verwerende partij werpt terecht op dat, in zoverre de vordering strekt tot het bevelen van een voorlopige maatregel, deze derhalve niet ontvankelijk is (R.v.St., nr. 83.994, 9 december 1999, overw. 1.2.2; R.v.St., nr. 101.243, 28 november 2001; R.v.St., nr. 127.133, 19 januari 2004; R.v.St., nr. 148.375, 26 augustus 2005). Daarnaast volgt de vordering tot het bevelen van een voorlopige maatregel het lot van de vordering tot schorsing die te dezen wordt verworpen, zodat deze accessoire vordering om die reden alleen al niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot het bevelen van een voorlopige maatregel worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht juni tweeduizendenzeven, door:

de HH. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen,

T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier.

De voorzitter.

T. LEYSEN.

G. DEBERSAQUES.